

тивника на щиковъ ударъ трѣбваше да се сгъсти дружината. И, дѣйствително, храбрия и доблѣстния дружиненъ командиръ бѣше рѣшилъ съ щикъ да си отворимъ пѣтъ, или да измремъ. Това се виждаше отъ направеното отъ него распорѣждане.

Азъ затрѣбихъ сборъ, и опълченцитѣ започнаха да се събиратъ при дружинния командиръ.

— Тукъ, тукъ, юнаци, при мене. Строй се! викаше Подполковникъ Калитинъ на опълченцитѣ.

Но щомъ опълченцитѣ се сгрупираха на едно мѣсто, изведнѣжъ се почувствова лошия резултатъ отъ заповѣдта: опълченцитѣ като снопи започнаха да падатъ.

Подъ знамето вече паднаха петъ человекъ, а на самото знаме дръвцето бѣ прѣчупено, между това Турцитѣ настѣпваха.

— Юнаци! дайте ми знамето, извика Подполковникъ Калитинъ, когато видѣ, че знаменосеца С. Минковъ падна убитъ и, като пое подаденото му знаме, скомандува: „подирѣ ми юнаци!“ и дръпна да възвие коня си. Въ този моментъ два неприятелски крушума едина въ шията, другия въ гърдитѣ свалиха героя Калитинъ отъ коня. Ний съ Попова бѣхме току до него. Когато се спустнахме и приповдигнахме нашия началникъ отъ земята, той бѣше неподвиженъ — мъртавъ.

Това обстоятелство направи потрѣсающе впечатление на всички ни. Турцитѣ же възползувани отъ намалението отъ наша страна стрѣлбата, понеже се сбирахме въ сгъстенъ строй, се хвърлиха напредъ.

Тѣхнитѣ прѣдни редове се смѣсиха съ нашитѣ, — тѣ извикаха още веднѣжъ „юрюшъ“ и се хвърлиха къмъ знамето Раздадохъ се отъ наша страна нѣколко не дружни и въ упоръ пушечни гърмежи Штабсъ-Капитанъ Поповъ извика „ура“, и събравшитѣ се около му опълченци, като единъ, се хвърлиха на Турцитѣ, — катурнаха ги, но не ги прѣслѣдваха, защото на помощъ на Турцитѣ бързаха други . . .

Когато произлѣзе това рѣшително счепкване, нѣколко опълченци, между които забѣлѣзахъ: Д. Матковъ, Поповъ, Радевъ, Мицовъ, Ст. Даневъ, взеха знамето и